

Overweging 7e zondag van Pasen

Thema: Hoe verder?

Lezingen: Handelingen 1,12-14 en Johannes 17,1-11a

Zondag 21 mei 2023 Mart Hendriks, geestelijk verzorger

Ruim veertig dagen na Pasen, Hemelvaart ligt al achter ons en Pinksteren moet het nog worden.

Bij de leerlingen is het besef van wat er in de laatste weken allemaal is gebeurd inmiddels echt ingedaald. Afgelopen donderdag hebben ze het nog te horen gekregen: 'Ga er in mijn Naam op uit en leer alle volkeren te onderhouden wat ik jullie heb voorgehouden.'(Matteus 28, 16-20).

Nu zitten ze bij elkaar in de bovenzaal, de apostelen, de vrouwen die Hem volgden en Jezus' moeder, Maria. Nagenoeg hetzelfde gezelschap dat Pesach vierde en die laatste avond met Jezus samen was. Maar nu is Hij er niet bij. Ze voelen zich verweesd, misschien zelfs wel in de steek gelaten. Hoe moeten ze nu verder?

Het verhaal over deze bijeenkomst van de eerste Christengemeenschap doet me denken aan wat bij ons in de regio gewoonte was na het overlijden van een dierbaar iemand. Op het gedachtenisprentje (toen nog bidprentje) dat uitgereikt werd bij de begrafenis stond vaak: de zeswekdienst vindt plaats in deze kerk op die zondag.

Na 6 weken kwamen dan naasten en vrienden weer samen, gingen eerst biddend herdenken en daarna aan de koffie met vlaai. Opnieuw klonken er verhalen over het afscheid, het leven en sterven. Het was ook het moment dat er knopen doorgehakt moesten worden: hoe verder met de zorg voor de achtergebleven naaste en soms hoe denken we de nalatenschap te regelen.

Net als bij de bijeenkomst in de bovenzaal werd er dan teruggekeken wat de overledene daar zelf over zei. Laatste woorden worden bemoedigend en troostend met elkaar gedeeld en herhaald. Laatste woorden vaak zo belangrijk, zo dierbaar.

Ook Jezus' laatste woorden horen we vandaag. Ze klinken wat moeilijker dan wij doorgaans gewend zijn, maar mogelijk herkennen velen van jullie er woorden in die zijn gezegd bij het laatste afscheid van ouders of partner. "Ik heb zielsveel van jullie/jou gehouden. Ik hoop dat ik niemand tekort heb gedaan en dat we er samen een mooi leven van hebben gemaakt al was het ooit met vallen en opstaan. Ik heb gedaan wat in mijn vermogen lag en waarvan ik geloofde dat het goed was.

Blijf met elkaar verbonden, kom voor elkaar op en help elkaar als het nodig is.”

Ik realiseer me dat dit wel een erg vrije vertaling is van Jezus' woorden, maar vertrouw er op dat Hij dit in de zin had.

Hij bidt dat zijn volgelingen, zijn naasten, de verbondenheid zoals Hij die had met zijn Vader herkennen en dat ze die ook in hun leven mogen ervaren. Hij vraagt dat ze de onderlinge eenheid bewaren. En dat de goede Geest hen inspireert om Zijn bevrijdende boodschap, waar ze samen voor hebben gestaan, door te geven en in de praktijk te blijven brengen.

Vaak wordt na het overlijden van een naaste gezegd 'Je bent er niet meer, maar onze Liefde blijft ons verbinden' of 'Iemand is pas echt dood als zijn naam niet meer genoemd wordt.'

Ook wij noemen, biddend en zingend, Zijn naam en luisteren naar zijn uitnodigende Woorden van leven.

We weten dat de Christengemeenschap al van in het begin verdeeld is, dat eensgezindheid ver te zoeken is. De een meent het beter te weten dan de ander. Maar: tegen alle wanhoop in, blijft de hoop.

Dat blijkt als we in het begin van ons samenzijn, tegen elkaar en de wereld zeggen: "We zijn onvolmaakt, onaf", maar aansluitend ook "dat we blijven vertrouwen op Liefde en solidariteit, dat we geroepen zijn om boven onszelf uit te stijgen." We blijven bidden met Jezus, met de aanwezigen daar in de bovenzaal, met elkaar dat Hij met ons mee blijft gaan en ons helpt onze bijdrage te leveren aan bevrijding van wie klein gehouden wordt, beweging te brengen in wat vastzit.

Hoop blijft, tegen alle wanhoop in en er is de belofte dat we daarbij niet alleen hoeven te gaan.

We bidden juist vandaag "Kom Schepper, Geest – Veni creator'.

Dat die Geest ons bezielt, daarop mogen we eensgezind vertrouwen.

Op de kaft van ons vieringen-boekje staat een tekening gemaakt als illustratie bij Psalm 10:14 (Tekst uit NBV)

**Toch ziet U de pijn en het verdriet,
U merkt het op en weegt het in Uw
hand.**

**Op U vertrouwen weerloze mensen,
de wezen, U komt hun te hulp.**

Moge het zo zijn en spreken we dat zo dadelijk uit in de geloofsbelijdenis.